

Fodtrin i Havens Grusgang under Vinduet; det var Brudfolkene, der endnu ikke var gaaet til Ro.

Hun hørte tydelig deres Stemmer.

Ellen sagde:

»Der er mørkt paa Margretes Værelse; hun er allerede gaaet tilsengs.«

»Ja, hun er altid i Harmoni,« svarede Lægen, hun hører til de ophøjede Naturer, der kun leve for andres Lykke.«

»Men saa kender hun heller ikke Lidenskabens Magt og den Fryd, som vi to føler,« kom det ivrigt med Ellens klare Stemme.

»Hvem ved det, hvem har set tilbunds i Margretes dybe Sjæl,« svarede han med et uvilkaarligt Suk. Han kunde ikke frigøre sig for dette underlige Udtryk, han i Aften havde set i hendes Blik.

Margrete hørte ikke mere.

Lidenskabens blev som Ild i hendes Indre; det brændte i Brystet, det susede i Hjernen, den forvirredes nu fuldstændig. Der var kun *en* Tanke, der var klar og beherskede hende: Rædseien for at se og høre de elskende udtale deres Kærlighed for hinanden. Hun *maatte*, hun *vilde* flygte, selv om det var ind i Dødens Nat, hvorfra man aldrig vender tilbage.

»Ja, en ophøjet Natur!« hun lo vildt, »o, hvor jeg foragter mig selv! — I et helt Liv har jeg overvundet hver en Smaalighedens Tanke, hver en egoistisk Følelse, og nu griber den laveste Skinsyge mig og fortærer hver en Draabe *Menneskeblod* i mit Bryst.

Eller mon det ikke snarere er sand Kærlighed, Retfærdighedsfølelsen, der behersker mig? Hvem er hans aandsbeslægtede, han eller jeg? — eller begærer Manden kun det skønne Legeme i Ægteskabet?

Men hvad saa, naar han vaagner? Hvor er da hans Sjæls Veninde? — Men jeg er gal, fuldstændig gal!« — Og hun tog med begge Hænder om sit Hoved.

Igen greb Rædslen hende for i Morgen at skulle mødes med de unge Ægtefællers Lykke. Bort *maatte* hun, flygte, men *hvorhen*?

Hendes Øjne faldt paa en Flaske Morfin, som hun havde taget med paa Rejsen til at stille Ellens Smerter med, om de skulde komme.

Flasken var urørt; hun rakte Haanden ud efter den.

Hun smilede spottende og mumlede:

»Det er et godt Bytte, Ellen, jeg gav dig en Elsker, du betaler mig med en Flaske Morfin.«

Hun tømte Flasken og segnede om paa Chaise-loguen.

Sov hun, eller var hun død?

Forslag om international Voldgift.

Art. 1. — Naar den interparlamentariske Konference har fuldendt sin Organisation, skal den blandt Medlemmerne af Institutet for international Ret og de Medlemmer af Fredsforeningerne, som den anser bedst

skikkede, vælge et *Korps af internationale Voldgiftsdommere*. Medlemmerne af dette Korps skal naar som helst kunne udtræde af samme.

Art. 2. — Naar internationale Misforstaaelser true med at udarte til Krig, skal Præsidenten for den permanente interparlamentariske Komite opfordre de Medlemmer af Komiteen, som hører til de uenige Lande, til at begære hos deres respektive Regeringer de nødvendige Dokumenter vedkommende de indbyrdes Stridigheder — især den diplomatiske Brevveksling — og til at forberede deres Sendelse til en Voldgiftsdomstol (se *Art. 3—4*).

Snarest muligt skal disse Dokumenter sendes til alle Komiteens Medlemmer, hvilke skal samles og forhandle, saa ofte Præsidenten eller Medlemmernes Flertal anser det formaalstjenligt, med det Formaal for Øje, at oplyse den offentlige Mening saa fuldstændig og upartisk som muligt, i det mindste ved Udgivelsen af et Skrift.

Art. 3. — *Valget af Voldgiftsdomstolen* sker efter et af den interparlamentariske Konference vedtaget Reglement. Forholdstalvalgssystemet anvendes.

Ethvert Medlem af Voldgiftskorpset er valgbart, og enhver, som har været Medlem af den sidste interparlamentariske Konference, er Vælger.

Komiteens Præsident lader uddele Stemmesedler, samtidig med at han udsender den i *Art. 2* nævnte Opfordring, med mindre han anser Komiteens Samling tilstrækkelig til Fredens Opretholdelse (jf. *Art. 2* i Slutningen).

Art. 4. — Naar Voldgiftsdomstolen er valgt, skal Komiteens Præsident meddele Valgets Udfald til Medlemmerne af de uenige Landes Parlamenter. Er disse Parlamenter ikke samlede, skal han af den sidste Konference være bemyndiget til, i hele Konferencens Navn, at henvende sig umiddelbart til disse Landes Regeringer, idet han *tilbyder* dem den Voldgift, hvortil den valgte Domstol har erklæret sig rede.

Da ovenstaaende Forslag — muligvis ændret efter den Kritik, hvorfor det *maatte* blive udsat — paatænkes stillet paa den næste interparlamentariske Konference i London 25.—30. Juii 1890 (se *Herald of Peace* d. 1. Oktober 1889 S. 291), ønskes det forhandlet i Dansk Fredsforening og dens Kredse.

Fredrik Bajer.

Dagmartheatret.

Det var med ublandet Glæde, at Venner af sand Kunst saa Dagmartheatret gaa over i den nuværende Direktions Hænder, som knyttede til sig saa lovende Kræfter, at hvilke Stykker der end vilde blive opført, vil det blive en virkelig Nydelse at besøge det.

Thi hvem, som blot paa nogen Maade følger vore Theatre og deres Virksomhed, har ikke harnet sig over, hvor uforsvarligt der er handlet med mange af det kgl. Theaters ypperlige og geniale Kræfter? Med det Theater, som enhver skatteydende maa give sit Bidrag til, og som med rette betragtes som Folkets højere Dannelsesanstalt. Hvor er man ikke Gang efter Gang bleven skuffet, naar Theatret lod de bedste Stykker af ny og fremragende